

Huomenna se tulee

665. päivä

Ilkka katsoi raviradan parkkipaikalla seisovaa vanhaa, suurta skeittiramppia.

”Mitä myö täällä tehdään? Tää ramppi on ihan liian iso. En miä osaa skeitata verttiä!”

”Anna kun miä kerron. Tänään on 16. toukokuuta 1995. Se tarkoittaa, että huomenna Pete palaa takaisin”, Martti sanoi.

Ilkan hengitys salpautui. Hän tajusi, että jotain mieletöntä tulisi tapahtumaan.

Pete oli legendaarinen verttiskeittari, jota ei ollut näkynyt vuoden 1989 jälkeen. Pete oli lähtenyt kaupungista, koska oli saanut potkut töistä ryyppäämisen vuoksi. Tarinan mukaan Pete oli viimeisenä iltana uhonnut baarissa, että palaa takaisin kuuden vuoden, kuuden kuukauden ja kuuden päivän päästä. Se päivä olisi huomenna.

Ilkka katsoi ramppia. Se oli noin kolme metriä korkea. Viimeinen puoli metriä oli pystysuoraa seinää eli verttiä. Ilkka muisteli temppuja, joita Pete oli rampilla tehnyt. Pete oli grindannut rampin päällä olevia putkia niin kovaa, että niistä oli lähtenyt kipinöitä. Lisäksi Pete oli noussut laudallansa yli metrin rampin yläpuolelle.

”Verttiäiri, aivan mahdoton!”

”Mitä siä höpiset?” Martti sanoi.

Ilkka oli hiljaa. Hän ei voinut irrottaa katsettaan rampista.

”Lähdetään jonnekin skeittaamaan”, Martti sanoi.

Ilkka tuijotti ramppia.

”Kuuleks siä?” Martti kysyi.

Ilkka heräsi ajatuksistaan. ”Joo, mennään skeittaamaan. Mutta tullaan huomenna tänne takaisin. Huomenna se tulee.”

Ilkka katsoi vielä kerran ramppia ja lähti sitten polkemaan kohti keskustaa.

666. päivä

Koulupäivä eteni hitaasti. Ilkka yritti muistaa, milloin oli viimeksi skeitannut raviradan rampilla. Siitä oli pitkä aika. Oli vuosi 1995 eikä kukaan enää skeitannut verttiä. Kaikki skeittasivat kaduilla – hinkkasivat kurbia ja harjoittelivat erilaisia flippejä.

Lopulta kello soi ja koulu päättyi. Pojat lähtivät polkemaan kohti ramppia. Jo kaukaa Ilkka näki, että kaikki ei ollut niin kuin piti. Ramppi seiso paikallaan, mutta kukaan ei skeitannut siinä.

”Häh, se ei oo täällä!”

Pojat istuivat rampin vieressä olevalle penkille. Aika kului hitaasti. ”Ehkä se tulee vasta myöhemmin. Kello on vasta kaksi”, Ilkka ajatteli.

”Koita siä tuota ramppia”, Martti sanoi.

Ilkka katsoi ramppia. ”Äh, en miä osaa skeitata verttiä.”

Seurasi hetken hiljaisuus. Ilkka tuns olonsa hermostuneeksi. ”Se on jossain muualla. Ehkä baarissa. Tehdään jotain muuta.”

”Mennään Askolle pelaamaan Mortal Kombatia.”

”Hyvä idea. Niillä voi olla pullaa.”

Ilkka ja Martti lähtivät pyöräilemään kohti Askon kotia. ”Huomenna se tulee”, Ilkka ajatteli.

667. päivä

Ilkka ei jaksanut keskittyä opetukseen. Lisäksi häntä ärsytti se, että muut oppilaat kyselivät jatkuvasti hänen uusista vaatteistaan.

Ilkan vaatteet olivat kieltämättä erikoiset. Tavallisesti hänellä oli päällä ylileveät vakosamettihousut, World Industriesin tai jonkin muun skeittimerkin huppari ja pipo. Nyt Ilkka oli pukeutunut kuten Pete aikoinaan. Hän oli laittanut päälle siskoltaan lainaamat mustat, kireät farkut ja mustan t-paidan. Lopuksi hän oli leikannut paidasta hihat irti ja piirtänyt siihen pääkallon kuvan.

Viimeisellä välitunnilla Ilkan pinna katkesi. Kun eräs rinnakkaisluokalla oleva poika

nauroi Ilkan vaatteille, Ilkka hyökkäsi tämän kimppuun. Opettaja tuli keskeyttämään tappelun. Ilkka vältti juuri ja juuri jälki-istunnon, mutta joutui pyytämään pojalta anteeksi kaikkien edessä.

***

Koulun jälkeen Ilkka ja Martti pyöräilivät rampille. Siellä ei ollut ketään.

”Häh, se ei oo täällä!”

”Koita siä tuota ramppia”, Martti sanoi.

”Entä jos se tulee kun miä skeittaa?”

”Ei tuu. Koita nyt.”

Ilkka astui rampille. Se oli valtava. Ilkka ei voinut ymmärtää, miten sitä olisi mahdollista skeitata niin kuin Pete. ”En miä. Kohta se varmasti tulee. Mennään hyllylle odottamaan.”

Pojat kiipesivät rampin päälle. Ilkka katsoi alas kaareen. ”Valtava”, hän ajatteli.

Pojat eivät puhuneet hetkeen mitään.

”Miksi siulla on tuollaiset vaatteet?” Martti sanoi.

”Onpahan vaan!”

Ilkkaa ärsytti. Oli noloa olla pukeutunut niin kuin Pete aikoinaan.

”Tehdään jotain muuta”, Ilkka sanoi.

”Okei, mitä?”

”Mennään hankkimaan miulle viinipullo.”

”Aijoks siä riipasta lärvit?”

”Joo. Meen Hannan bileisiin.”

”Hannan? Siä meet mejän luokan pahimman hikarin bileisiin?”

Ilkkaa ei ollut kutsuttu bileisiin. Hän oli kuullut niistä, koska istui yhteiskuntaopin tunnilla Hanna ja tämän parhaan kaverin välissä.

Hanna oli todella hot. Hänen hymynsä oli valloittava. Hänen silmissään oli jännä katse. Jopa hänen käsialassaan oli jotain maagista. Kun Hanna kirjoitti, hänen kätensä

liikkui rauhallisesti ja piirsi huoliteltuja kaunokirjaimia. Välillä Hannan rinnat painautuivat pulpetin kulmaan niin, että niitä saattoi vilkuilla kaula-aukosta.

”Lopeta. Se ei oo tulossa tänne tänään, joten myö voidaan aivan yhtä hyvin lähteä. Mennään nyt”, Ilkka sanoi.

”Mennään.”

Pojat lähtivät hankkimaan Ilkalle viinipulloa.

668. päivä

Ilkka istui rampin vieressä olevalla penkillä. Hänellä oli krapula. Ahdisti, päätä särki ja suussa maistui kamalalta.

Pian Martti saapui rampille. ”Eiks se oo vieläkään täällä?”

”Ei oo näkynyt...”

”Noh, mites Hanna, saitko?”

Ilkka oli hiljaa. Edellisen illan tapahtumat palasivat mieleen.

***

Rampilta pojat olivat menneet Alkon kulmille. Vähän ajan päästä paikalle oli tullut joku spurgu. Ilkka oli pyytänyt tätä ostamaan hänelle pullon Marlin omenaviiniä. Mies oli nauranut, ottanut Ilkan rahat ja lähtenyt Alkoon. Palatessaan hän oli tuonut pullon Ilkalle.

Loppuilta ei ollut mennyt yhtä hyvin.

Aluksi Ilkka oli kerännyt rohkeutta juomalla puolet viinistä. Tämän jälkeen hän oli mennyt Hannan luokse ja soittanut ovikelloa. Hanna oli ollut hieman hämmästynyt nähdessään Ilkan, mutta kutsui tämän sisälle.

Bileissä oli ollut vain tyttöjä. He olivat juoneet Schweppesiä ilman viinaa ja pelanneet korttia.

Jonkin ajan päästä viini oli alkanut nousta päähän. Ilkka oli osallistunut korttipeliin, mutta seonnut jatkuvasti laskuissa. Tilanne oli alkanut tuntua ahdistavalta, minkä vuoksi Ilkka oli lähtenyt bileistä ja mennyt torille. Siellä hän oli juonut viinipullon tyhjäksi.

Loppuillasta Ilkalla oli vain hämäriä mielikuvia. Hän oli juonut jonkun kanssa kossua ja tapellut häntä koulussa haukkuneen pojan kanssa. Siitä, miten Ilkka pääsi kotiin, hän ei muistanut mitään.

***

”Niin, saitko Hannalta?” Martti kysyi uudestaan.

”Lämpenemään päin.”

Seurasi hetken hiljaisuus.

Martti tökkäsi Ilkkaa kyynärpäällä kylkeen. ”Milloin tapaat Hannan uudestaan?”

Ilkka ei vastannut. Häntä ahdisti.

”Hei, kato kuka tuolta tulee!”, Martti huusi.

Ilkka säpsähti hereille. ”Nyt se tulee”, hän ajatteli.

”Asko!”

Poikien kaveri Asko käveli kohti ramppia. Hänellä oli selässään valtava rinkka.

”Ai Asko...”, Ilkka sanoi ja laski pään polviin.

Asko oli ollut raveissa keräämässä pulloja. Hän kertoi hauskan tarinan Mattilan äijästä, joka oli ollut raveissa niin kännissä, että hänet oli heitetty ulos raviradalta.

Martti nauroi Askon jutulle. Myös Ilkan mieliala parani hieman.

”Hei, miulla ois pieni pala hasista. Pitäiskö polttaa se?” Asko kysyi.

”Näytä!” Ilkka sanoi. Ilkka katsoi hasispalaa. Se oli pehmeää ja öljyistä. Aivan erilaisia kuin se peruslätkä, jota pojat olivat aiemmin polttaneet.

Asko lämmitti hasista sytkärillä. Se hajosi pieniksi murusiksi. Asko sekoitti muruset tupakkaan, käänsi jointin ja sytytti sen.

Makea haju täytti ilman. Jointti kiersi pojalta toisella. Hetkeen kukaan ei puhunut mitään.

Pilvi vaikutti Ilkkaan vahvasti. Hän katseli ravikansaa. Ilkka havaitsi monia tuttuja kasvoja, mutta ne näyttivät erilaisilta kuin ennen, jotenkin karismaattisimmilta.”

Katsokaa miten leveästi tuo rouva hymyilee?” Asko sanoi ja osoitti ohi kävelevää

keski-ikäistä naista, ”On varmaan saanut kovaa kyytiä joltain kuskilta hevostallien takana.”

Ilkka alkoi nauraa. Asko hymyili ja pyöritteli päätään.

Vähän ajan päästä Ilkka sai koottua itsensä.

”Ainiin, miulla on teille lahja”, Asko sanoi ja kaivoi repustaan vanhan skeittilaudan.

Ilkka katsoi lautaa. Se oli leveämpi kuin poikien laudat ja sen takaosa oli neliskulmainen. Laudan pohja oli musta ja siinä luki Hosoi Hammerhead. Renkaat olivat isommat kuin poikien skeiteissä.

”Oldskool-skeitti! Mistä siä tuon sait?”

”Löysin raviradan roskiksen takaa.”

”Pete varmaan skeittasi tällaisella”, Ilkka ajatteli.

”Hei, pitää mennä. Pitää viedä pullot kauppaan”, Asko sanoi.

”Okei, moi. Ja kiitti!” Ilkka sanoi.

”Joo, kiitti! Nähdään”, Martti sanoi.

Asko lähti. Ilkka katseli ramppia. Sen jyrkät kaaret kohosivat korkealle taivaalle. Mitä enemmän hän ramppia tuijotti, sitä arvokkaammalta se näytti. Ramppi veti Ilkkaa puoleensa maagisella tavalla.

Ilkka otti Askon tuoman vanhan skeittilaudan ja astui rampille. Hän laittoi jalat skeitin päälle. Samalla jotain kummaa tapahtui. Ilkka tunsu kehossaan tärähdyksen, aivan kuin olisi saanut pienen sähköiskun. Ilkka hämmästy, mutta ei sanonut mitään.

Ilkka alkoi pumpata vauhtia rampin kaarelta toiselle. Parhaimmillaan vauhti riitti kohtaan, jossa rampin kaari muuttui pystysuoraksi seinäksi eli vertiksi. Rampin päällä olevat putket olivat vielä kaukana, mutta tunne itsensä ylittämisestä tuntui mahtavalta.

”Mieletöntä! Koita siä!”

”En miä”, Martti sanoi.

”Äsken kun miä skeittasin, miä ajattelin, että miä oon se!”

Martti hymyili ja pyöritteli päätään.

”Oikeesti, miä ajattelin, että miä oon se!”

Martti alkoi nauraa. ”Tehdään jotain muuta. Mennään uimaan.”

”Okei, mennään, mutta tullaan huomenna takaisin. Huomenna se taas tulee.”

”Huomenna se taas tulee? Kuka se? Mitä siä höpiset?”

Ilkka alkoi nauraa. ”Ei mitään, et siä tajua.”

Martti pyöritti päätänsä. ”En niin. Mennään nyt.”

Pojat lähtivät polkemaan kohti uimarantaa.